

føge efter nye Stattegrundlag, ligger det nær først at rette Opmærksomheden paa, om man ikke ved Indførelsen af Luksusffatter skulde kunne skaffe Kommunen den nødvendige Førgøelse af dens Indtægter. Spørgsmaalet herom har allerede tidligere været rejst af et i 1882 nedsat Fællesudvalg (jfr. Børgerrepr. Forhandl. for 1882—83, S. 1136—41). Resultatet heraf blev imidlertid kun, at der fremkom Forslag til en Omordning af Hundestatten og Hestestatten. Hundestatten er som bekendt senere bleven omordnet, men uden at der derved er fremkommen nogen nævneværdig Merindtægt for Kommunen. Hvad Hestestatten angaar, erklærede Ministeriet sig vel villigt til at fremme Forslaget herom, men rigtignok paa Betingelser, hvorefter den blev saa godt som uden Betydning for Kommunen (jfr. Børgerrepr. Forhandl. for 1883—84, S. 414). Sagen blev imidlertid ikke ført igennem. Selv om imidlertid begge de nævnte Forslag vare bleve gennemførte ganske overensstemmende med Kommunalbestyrelsens Ønsker, vilde de i Virkeligheden ikke have kunnet bringe Kommunen nogen Merindtægt, der kunde spille en større Rolle i dens Økonomi, og det vil vistnok overhovedet være uanseligt at give Anvisning paa en Luksusffat til Kommunen, ved hvilken et saadant Resultat vil kunne opnaas. Magistraten finder dog Anledning til at fremhæve, at det vistnok vilde være ønskeligt, om Spørgsmaalet om en Skat paa Cykler blev gjort til Genstand for nærmere Overvejelse fra Regeringens Side.

Medens Magistraten saaledes ikke tror, at man igennem Luksusffatter vil kunne skaffe Kommunen den fornødne Førgøelse af dens Indtægter, vil dette derimod selvfølgelig kunne ske ved at gaa den af Folketingsudvalget antydede Vej, at indføre en Huslejeffat. Forinden man imidlertid gaar over til nærmere at udtale sig om denne, skal man særlig efter den Anledning, Udvalgets Betænkning dertil giver, fremsætte nogle Bemærkninger om Skatterne paa de faste Ejendomme og disses eventuelle Førgøelse.

Uf den som Bilag 2 medfølgende Fremstilling af de gældende Regler om de faste Ejendomes Beskatning vil det ses, at disse ingenlunde ere heldige, samt at der oftere har været rejst Spørgsmaal om deres Forandring. Djiemedet med de hidtil i saa Henseende fremkomne Forslag har imidlertid ikke været at skaffe et nyt Grundlag for Paaligningen af fremtidige Skatter paa de faste Ejendomme, men at bevirke en anden Fordeling af de allerede eksisterende Skatter og i samme Retning gaar ogsaa det som Bilag 3 medfølgende af Folketingsmand Trier i forrige Rigsdagssamling indbragte Forslag. Magistraten har imidlertid ikke kunnet overbevise sig om, at det vil være forvarligt at komme ind herpaa. De fleste Ejendomme have stiftet Ejere, siden Loven af 1861 fikserede Ejendomsffatterne. Disse ere derfor tagne med i Beregningen ved Erhvervelsen og maa nu nærmest sættes i Klasse med Jordstykke, Bantjefstøtter og lignende Byrder. En Omregulering af de eksisterende Skatter vil derfor være ensbetydende med at forære en Kapital til alle dem, der faa en Formindstøelse, paa deres Besøtning, der faa en Førgøelse, og derfor i Virkeligheden vare en stor Uretfærdighed. For Hartkornssffatternes Vedkommende har det da ogsaa altid været erkendt, at det ved en ny Matrikulering en Ejendom paalagte Hartkorn kun kunde blive Normen for ny Skattepaalæg. De ældre Skatter maatte vedlivende udredes efter den gamle Norm. Medens Magistraten derfor bestemte maa fraraabe en Foranstaltning, som den i det ovennævnte Lovforslag antydede, erkender man derimod, at det nugældende Skattegrundlag ikke bør benyttes, hvis der skulde blive Spørgsmaal om at paalægge de faste Ejendomme ny Skatter. Det maa nu vistnok i saa Henseende erkendes, at den Omstændighed, at man i 1861 fikserede Ejendomsffatterne, ikke kan medføre, at det nu skulde kunne betegnes som en Uretfærdighed at paalægge Ejendommene ny Skatter, men det maa dog paa den anden Side indbrømmes, at Ejendomsffatterne let kunne ramme særlig haardt, fordi deres Paalæggelse i Virkeligheden i Reglen vil medføre et Kapitaltab for Ejeren. Hertil vil der nu ikke være noget at sige, hvis Skatten paalægges for at tilvejebringe Midlerne til Foranstaltninger, der maa siges særligt at komme de faste Ejendomme til gode, eller hvis Opgaven med Skattepaalægget alene er at gøre Kommunen delagtig i den Værdiførgøelse, Hyens Udvikling eller andre Samsynsforhold maatte medføre. Hvad nu imidlertid den førstnævnte Forudsætning angaar, er denne i Virkeligheden ikke til Stede i Djeblikket. Vel kan der nemlig paa Kommunens aarlige Budgetter paavises Udgifter, der særlig maa siges at foretages i de faste Ejendomes Interesse, uden at de ældre Skatter kunne siges at afgive Vederlag herfor, men dels er det ikke den Art Udgifter, der i de senere Aar har bragt Kommunens Budgetter til at stige saa stærkt, dels hjemler den gældende Lovgivning allerede delvis Ret til at reparere saadanne Udgifter paa de Ejendomme, der særlig nyde godt af dem, jfr. Lov 14de December 1857, indeholdende nogle Forfrister om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn. Der kunde maasse